

Szeretett is mindig barangolni tájain, nézelődni múzeumaiban. Kedvenc városa Amszterdam és Párizs, de legjobban – határainkon kívül – Itália kék ege alatt, Toszkánában érzi magát. A napokban érkezett haza New Yorkból, ahová a kerek születésnap kapcsán jutott el. Negyvenöt éve él boldog házasságban, három gyermek édesapja, s négy unokával büszkélkedhet. Nem miattuk szeret legováros(oka)t építeni, több évtizedes szerelmes hobbi ez nála. Nagyon kedveli Hašek regényhősét, Švejket, de szívesen – akár életelvként is – idézi Bohumil Hrabal *Sörgyári capricciójából* Pepin bácsit: „*A világ mindig gyönyörű, nem azért, mintha valóban az volna, hanem mert én úgy látom*”. Azt kívánjuk – a Palócföld valamennyi olvasója, s Nógrádból minden kultúra- és irodalombarát nevében – hogy még sokáig lássa így a világot. Isten éltesse a Toldy Ferenc-, Madách- és Gizella-díjas, Salgótarján Pro Urbe-díját elnyert és Veszprém Megyéért elismeréssel kitüntetett muzeológust, irodalomtörténészt, Praznovszky Mihályt!

PÉTER BÉLA

Honnan jövünk?

A sápadt Napok bágyadtan buknak alá nagyanyám
 hófehér batyujába, ahol csirkegomba és a kőhegyi
 számoça terhét tetézik. Földig ér a nyomorúság.
 A kóbor ruszki golyók vándorolni kezdenek a
 szívtáji üregek és a kipróbált medencetájék
 között. A Hold pediglen egy pléhkrisztus
 kereszthegyn vesztegel. Borús, észa-
 ki fény sejlik anyám hűvöskés, zöld
 szeméből. Apám döbbsenten áll.
 „Ez valóok!” – kiált fel: és
 a szem savósínre vált.
 Lázálom nehéz pá-
 ráiból kapaszkod-
 dom, de a vö-
 rös kutya át-
 harapja
 hörgő
 tor-
 ko-
 m
 a
 t.